

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

2 A 10/2001 – 22

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce Petr K u b a , bytem Mohelnice, U Slunce 4, zast. JUDr. Milošem Slabým, advokátem se sídlem v Mohelnici, Nádražní č. 9, 789 85, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 11.7.2001 č.j. 2R 19, 20, 21101-Hr, kterým byla potvrzena rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14.5.2001 č.j. s 53101-152/1883101-jl a ze dne 18.5.2001 č.j. s 85/01-152/1969/01-jl,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Dne 11.9.2001 byla podána u Vrchního soudu v Olomouci žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 11.7.2001 č.j. 2 R 19,20,21/01-Hr, jímž bylo rozhodnuto mj. tak, že rozhodnutí prvostupňového orgánu - Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže - ze dne 14.5.2001 č.j. S 53/01-152/1883/01-jl a rozhodnutí ze dne 18.5.2001 č.j. S 85/01-152/1969/01-jl se potvrzují a podané rozklady se zamítají. Rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni pod č.j. S 53/01 se týkalo řízení o námitkách proti rozhodnutí zadavatele - společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s., ze dne 14.2.2001 o vyloučení uchazeče z další účasti na veřejné zakázce " Provádění úklidových prací v interiérech a exteriérech objektů ČESKÉHO TELECOMU, a.s., v okrese Jeseník a Šumperk" zadávané výzvou více zájemcům o veřejnou zakázku ze dne 28.11.2000 podle § 49 odst. 1 zákona č.199/1994 Sb. , o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb. , zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb. a zákona č. 256/2000 Sb. (dále jen "zákon"). Rozhodnuto orgánem dohledu v prvním stupni bylo tak, že návrh uchazeče - žalobce - ze dne 26.3.2001 na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 6.3.2001 se podle § 57 odst. 2 zákona zamítá. V důvodech tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že z dokumentace o zadání veřejné zakázky zjistil, že zadavatel podle § 56 odst. 1 zákona přezkoumal námitky uchazeče ze dne 21.2.2001 proti svému rozhodnutí o vyloučení uchazeče z další účasti na veřejné zakázce a námitkám nevyhověl. Své rozhodnutí ze dne 6,3;2001 o námitkách oznámil zadavatel uchazeči dopisem ze dne 7 .3.2001 , který uchazeč převzal podle doručky dne 16.3.2001. Návrh uchazeče ze dne 26.3.2001 obdržel ve stanovené lhůtě pouze orgán dohledu, a to dne 26.3.2001 ; zadavatel jej obdržel až po uplynutí stanovené lhůty , a to až dne 28.3.2001. Orgán dohledu konstatuje, že uchazeč nedodržel zákonem stanovou podmínku pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách, který se podle § 57 odst. 2 zákona "podává ve dvojím vyhotovení do 10-ti dnů od doručení rozhodnutí zadavatele; jedno vyhotovení zasílá uchazeč orgánu dohledu a jedno zadavateli". Z uvedeného vyplývá, že příslušný návrh musí být doručen v zákonem stanovené lhůtě na obě zákonem určená místa. V daném případě byl posledním dnem pro podání návrhu 26.březen 2001 a v této lhůtě byl návrh doručen pouze orgánu dohledu, nikoliv zadavateli. Proto byl návrh uchazeče zamítnut. Druhostupňové rozhodnutí pak reaguje na námitku, která se vztahovala k podanému poučení ze strany zadavatele, které mělo být podle žalobce poučením chybným. Tuto námitku žalovaný

v druhostupňovém rozhodnutí jako oprávněnou neuznal, když uvedl, že zadavatel svou povinnost uvedenou v § 56 odst. 2 zákona splnil tím, že uvedl, že "proti rozhodnutí je možné v souladu s § 57 zákona podat návrh na zahájení řízení o jeho přezkoumání u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to do 10-ti od doručení rozhodnutí".

Rozhodnutím orgánu dohledu prvního stupně ze dne 18.5.2001 č.j. S 85/01 bylo rozhodnuto rozhodl mj. o návrhu žalobce ze dne 26.3.2001 na přezkoumání rozhodnutí téhož zadavatele ze dne 6.3.2001 o námitkách tak, že podle § 57 odst. 2 zákona návrh byl zamítnut. Toto rozhodnutí je zrcadlovým obrazem rozhodnutí vydaného pod sp.zn. S 53/01 a týkalo se veřejné zakázky "Provádění úklidových prací v interiérech a exteriérech objektů ČESKÉHO TELECOMU, a.s., v okresech Kroměříž a Prostějov, Bruntál a Opava, Olomouc a Přerov" zadávaných výzvou více zájemcům o veřejnou zakázku ze dne 28.11.2000. K podrobnostem tak soud poukazuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž je uvedeno, že z dokumentace o zadávání veřejné zakázky orgán dohledu zjistil, že zadavatel podle § 56 odst. 1 přezkoumal námitky uchazeče ze dne 21.2.2001 proti svému rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a námitkám nevyhověl. Rozhodnutí ze dne 6.3.2001 o námitkách oznámil zadavatel uchazeči dopisem ze dne 7.3.2001, který uchazeč převzal podle doručky dne 16.3.2001. Návrh uchazeče ze dne 26.3.2001 obdržel ve stanovené lhůtě pouze orgán dohledu, a to dne 26.3.2001; zadavatel jej obdržel až po uplynutí stanovené lhůty, a to až dne 28.3.2001. Orgán dohledu tak opět konstatoval, že uchazeč nedodržel zákonem stanovenou podmínku pro podání návrhu ve smyslu § 57 odst. 2 zákona se stejnou argumentací jako v předešlém rozhodnutí prvostupňového orgánu. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pak rozhodl i o této věci vedené pod sp.zn. S 85/01 stejným rozhodnutím jako o věci vedené pod sp.zn. S 53/01, resp. i zde neprojednávané věci S 52/01, když současně rozhodoval nejen o rozkladu žalobce, ale také o rozkladech podaných jinými účastníky správního řízení. Argumentace je tedy shodná, jak byla shora uvedena.

V žalobě je namítáno, že z dikce ustanovení § 57 odst. 2 věta první vyplývá, že lhůta 10 kalendářních dnů je lhůtou procesně právní a nikoli hmotně právní, s jejímž uplynutím by zákon spojoval prekluzivní účinky. Opačný dopad by umožnil vznik zcela absurdních situací, kdy zadavatel veřejné soutěže by mohl brojit proti zahájení řízení u orgánu dohledu jen tím, že by bránil doručení takového návrhu. Poukázal na právní úpravu běhu lhůt použitých v občanském soudním řádu a na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 31.7.1996 sp.zn. III. ÚS 124/96, co se týče jednotnosti právního řádu v rovině právního jazyka. Uvedl, že návrh podal u orgánu dohledu 26.3.2001 a téhož dne jej poštou zaslal i zadavateli, a tak zákonem požadovanou lhůtu dodržel. Zákon není komplexní úpravou, když neupravuje případ, kdy uchazeč veden nesprávným poučením podá návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele opožděně či nepřislušnému orgánu a je tak třeba použít analogie iuris a vzhledem k subsidiárnímu použití správního řádu nutno na tento konkrétní případ aplikovat ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, podle kterého, pokud účastník v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Nesprávnost skutkových zjištění namítána nebyla. Navrhl, aby věc byla zrušena a žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě poukázal žalovaný toliko na rozhodovací praxi, kterou Úřad zastává od roku 1997 na základě právního názoru Vrchního soudu v Olomouci (rozsudek sp.zn. 2A 7/96).

Ze správního spisu, který žalovaný předložil, soud zjistil, že obsahuje listiny, které byly předmětem dokazování u orgánu dohledu v rámci správního řízení, jak jsou zachyceny a je z nich vycházelo v napadených rozhodnutích žalovaného. Zejména jde o návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách, který byl podán u orgánu dohledu dne 26.3.2001, rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 6.3.2001, týkající se zakázky v řízení S 85/01, v němž je uvedeno poučení: "Protiv rozhodnutí je možné v souladu s § 57 zákona podat návrh na zahájení řízení o jeho přezkoumání u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to do 10-ti dnů od doručení rozhodnutí." Shodně je tomu i v řízení vedeném u orgánu dohledu pod sp.zn. S 53/01, kde rovněž je návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách proti rozhodnutí o vyloučení z další účasti na veřejné zakázce podán u orgánu dohledu dne 26.3.2001 a rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 6.3.2001 obsahuje poučení v tomtéž znění jako shora. Rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 6.3.2001 vedené pod sp.zn. S 53/01 se týkalo rozhodnutí zadavatele o vyloučení pod č.j. LCSG-16-00 a 17-00 ze dne 14.2.2001. Rozhodnutí zadavatele o námitkách z téhož dne vedené pod sp.zn. S 85/01 se týkalo rozhodnutí zadavatele o výběru

nejvhodnější nabídky pod č.j. L-CSG-09-00, 14-00, 18-00 ze dne 14.2.2001. Návrh na přezkoumání rozhodnutí orgánem dohledu vedeným pod S 53/01 se týká rozhodnutí o vyloučení z další účasti na veřejné zakázce č.j. L-CSG-16-00 a L-CSG-17-00. Návrh podaný u orgánu dohledu ve věci S 85/01 se týká rozhodnutí o výběru nejvhodnějších nabídek č.j. L-CSG-09-00, 14-00, 18-00 a rozhodnutí zadavatele N 220/01-2 (pro S 53/01 platí N 220/01-1). Žalobce požadoval, aby byla zrušena rozhodnutí zadavatele o námitkách N 220/01-1, jakož i o výběru nejvhodnějších nabídek pod č.j. L-CSG-09-00, 14-00 a 18-00. Řízení pod sp.zn. 85/01 také bylo vedeno, co se týče veřejné zakázky, pro okresy Kroměříž a Prostějov, Bruntál a Opava, Olomouc a Přerov. Ve věci vedené pod sp.zn. S 53/01 bylo zahájeno správní řízení ve věci veřejné zakázky "Provádění úklidových prací v interiérech a exteriérech objektů ČESKÉHO TELECOMU, a.s.", ve všech okresech ve smyslu textu výzvy k podání nabídky na plnění veřejné zakázky podle § 49 odst. 1 zákona, jak vyplývá z dopisu ze dne 28.11.2000 a jak je vedeno pod souhrnným označením č.j. L-CSG-06-00 až 19-00. V rozhodnutí ze dne 14.5.2001 sp.zn. S 53/01 je uvedeno, že jde o veřejnou zakázku realizovanou v okresech Jeseník a Šumperk, přitom je pojednáváno o návrhu žalobce ze dne 26.3.2001, který rozhodoval o vyloučení uchazeče z nabídek, jež se týkaly nejen okresů Jeseník a Šumperk, ale i okresů Nový Jičín a Vsetín. V rozhodnutí žalovaného v druhém stupni se však tyto okresy již neobjevují v konkrétní vazbě na návrh podaný žalobcem. Stejně pochybení lze shledat i v rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, neboť ani tam není přesně uvedeno, že rozhodnutí vedené pod sp.zn. S 53/01 se vztahuje k rozhodnutí zadavatele vydaném ve věci veřejné zakázky pro okresy Jeseník a Šumperk, ale také Nový Jičín a Vsetín. S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného se ani v prvním ani v druhém stupni nezabývalo jednotlivými zakázkami jinak, než-li zamítlo návrhy pro jejich opožděnost, jde o vadu, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jde tak pouze o nesprávné a neúplné označení předmětu rozhodování, avšak z obsahu spisu je patrné, že bylo rozhodnuto o celém předmětu návrhu, protože rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu se dotýká návrhu jako celku, nikoliv jednotlivých jeho částí. Lze tak na toto pochybení pohlížet jako na jinou zřejmou nesprávnost, kterou lze ve smyslu § 47 odst. 6, zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, (správní řád) kdykoli i bez návrhu opravit a vyrozumět o tom účastníky řízení.

V soudním spise je založena kopie doručné knihy, z níž vyplývá, že dne 26.3.2001 byl na adresu ČT, a.s., Praha 3, zaslán dopis s dvěma přílohami pod podacím číslem 25946.

Výzva k podání nabídky na plnění veřejné zakázky byla učiněna dne 28.11.2000. Právní režim této veřejné zakázky se tak řídí zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb. a zákona č. 256/2000 Sb..

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného, včetně řízení, které mu předcházelo a žalobu neshledal důvodnou.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Podle § 250j odst. 1 o.s.ř. dojde-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, vysloví rozsudkem, že se žaloba zamítá.

Soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2 o.s.ř.) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř.. Důvod pro postup dle posléze citovaného ustanovení zákona však nenaznal.

Soud neshledal především důvodnou námitku žalobce, pokud jde o poučení poskytnuté zadavatelem v rámci jeho rozhodování o podaných námitkách, když žalobce neuvedl v čem spatřuje nesprávnost, neúplnost nebo případně absenci daného poučení. Ustanovení § 56 odst. 2 zákona předpokládá, že zadavatel uvědomí uchazeče o tom, že nevyhověl námitkám a poučí ho "o možnosti

podat do 10-ti kalendářních dnů návrh na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele u orgánu dohledu". Je nesporné, že takovéto poučení slovy zákona bylo zadavatelem skutečně poskytnuto, a proto není žádný důvod pro námitku, kterou žalobce uplatnil, totiž že by mělo být aplikováno ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu. Poučení, jak vyplývá z obsahu spisu, ať již se týkalo rozhodnutí o vyloučení nebo rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky zní tak, že "proti rozhodnutí je možné v souladu s § 57 zákona podat návrh na zahájení řízení o jeho přezkoumání u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to do 10-ti dnů od doručení rozhodnutí". Soud nevidí nic nedokonalého, nesprávného nebo dokonce nezákonného na takto poskytnutém poučení. Zadavatel poučil slovy zákona a jen upřesnil, že lhůta se počítá od doručení rozhodnutí. Nebyl oprávněn poučovat o tom, jaký je výklad tohoto ustanovení. Proto soud tuto námitku nemůže považovat v žádném případě za důvodnou.

Den 26.3.2001 připadl na pondělí, které nebylo dnem pracovního klidu. Den 28.3.2001 připadl na středu, která nebyla dnem pracovního klidu.

Podle § 57 odst. 1 zákona je řízení u orgánu dohledu zahájeno dnem, kdy obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele (dále jen "návrh"), pokud řízení orgán dohledu nezahájí z vlastního podnětu. Řízení z vlastního podnětu může orgán dohledu zahájit do čtyř let ode dne, kdy došlo k porušení zákona. Návrh lze podat u orgánu dohledu poté, co bylo rozhodnuto o námitkách zadavatelem. Podle druhého odstavce návrh se podává ve dvojím vyhotovení do 10-ti kalendářních dnů od doručení rozhodnutí zadavatele; jedno vyhotovení zasílá uchazeč orgánu dohledu a jedno zadavateli. V návrhu musí být uvedeno, kdo jej podává, proti kterému úkonu zadavatele směřuje, v čem je spatřováno porušení zákona a čeho se uchazeč domáhá. Součástí návrhu je i přesné označení a adresa zadavatele a doklad o složení uvolněné jistoty (§ 25 odst. 7). Návrh, který nemá tyto náležitosti nebo u něhož uchazeč tyto náležitosti nedoložil ve lhůtě stanovené orgánem dohledu, jakož i návrh došlý po uplynutí stanovené lhůty, orgán dohledu zamítne.

V posuzovaném případě je k řešení předkládána dále otázka, před kterou byl soud již vícekrát postaven, ale nemohl ji zodpovědět pro výlukou ve smyslu ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o.s.ř. ve znění před novelou provedenou zákonem č. 30/2000 Sb.. Rozhodnutí, které se této problematice přiblížilo a na něž se žalovaný odvolává (2A 7/96 VS Olomouc) se ale nezabývalo posouzením včasnosti uplatněného podání podle § 57 zákona, nýbrž dodržením sedmidenní lhůty podle § 55 zákona. V tom je podstatný rozdíl, poněvadž pro postup dle hlavy 111 platí subsidiární použití správního řádu, kdežto pro postupy zadavatele, tj. včetně § 55 nikoli.

Ustanovení § 57 zákona ve znění platném ke dni vyhlášení výzvy dle § 49 odst. 1 zákona neodstranilo zdaleka všechny nejasnosti, které jej od jeho původního znění provázely. Znění předpisu zapadá do rámce hlavy 111, na níž se v obecnosti vztahuje aplikace správního řádu, včetně základních zásad správního řízení. Avšak je nezbytné si ujasnit, že se nejedná o absolutní absenci procesních pravidel, nýbrž o situaci, kdy jistá pravidla jsou dána. Proto je na soudu, aby případnou nejasnost či nejednoznačnost překlenul výkladem. Nejde tak o situaci, kdy by právní předpis neobsahoval speciální úpravu počítání času (IV. ÚS 365/97), resp. o spor, na který den připadl poslední den lhůty (PI ÚS 33/97).

Podle ustálené judikatury tohoto soudu je třeba mít při výkladu sporných ustanovení zákona na mysli účel, jemuž zákon slouží a jak byl vyjádřen v důvodové zprávě Vlády České republiky, totiž vytvoření podmínek pro zabezpečení průhlednosti postupu zadávání s vyloučením diskriminace, protekce a s minimalizací možností pletich či korupce (2A 1/2000, 2A 1/2001, 2A 11/2000 VS Olomouc). Stejně trvale je kladen důraz na formálnost postupů, které zákon ovládají (2A 12/99, 2A 13/99, 2A 4/2000, 2A 11/2000, 2A 7/2001), a které musí dodržovat všechny osoby a instituce, jež podle tohoto zákona postupují, a to stejnou měrou. Od těchto principů soud nemá důvod se odchylovat. To je významné i pro další úvahy ve věci samé. Zvláštnost situace spočívá v tom, že proces zadávání se přesouvá z dispozice zadavatele, přitom ten má právo očekávat, že zadání veřejné zakázky může, po marném uplynutí lhůt k podání návrhu dle § 57 zákona, dokončit. Právní úprava počítání lhůt je vymezena v ustanovení § 57 odst. 2 zákona a představuje lex specialis vůči úpravě počítání lhůt, jak je obsažena v § 27 odst. 3 správního řádu. Pro počítání lhůty je významná instrukce, že orgán dohledu zamítne návrh došlý po uplynutí lhůty. Zamítne tedy každý návrh, který dojde orgánu dohledu po uplynutí desátého kalendářního dne po dni doručení rozhodnutí zadavatele, když otázku překážky dne pracovního klidu (PI ÚS 33/97) soud řešit nemusel. Nedojde-li ovšem návrh na zahájení řízení orgánu dohledu do takto určeného dne, jedná se již o návrh došlý po uplynutí stanovené lhůty, a tudíž musí být

orgánem dohledu zamítnut. Ovšem není žádný důvod jinak konstruovat lhůtu pro druhé vyhotovení návrhu. Jednak by to nebylo možné opřít o text zákona, jednak by tím byl uměle vytvářen jiný postup pro zadavatele. Soud se nemůže přiklonit k výkladu příznivějšímu pro uchazeče, neboť má na zřeteli oprávněný požadavek zadavatele činit úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky, resp. uzavřít smlouvu ve smyslu § 57 odst. 4 zákona. Soudu nepřichází správné, aby zadavatel byl vystaven nejistotě plynoucí např. z komplikací spojených s doručováním, naopak je třeba, aby měl možnost během lhůty sledovat. Není namístě přiměřené použití správního řádu, protože postupy a rozhodování u zadavatele se tímto předpisem zkrátka neřídí. Nelze na rozhodnutí zadavatele o námitkách pohlížet jako na správní rozhodnutí, když není výsledkem správního řízení. Lhůtu k podání návrhu dle § 57 zákona nelze odvozovat ani ze zásad správního řízení, protože by tím byla zhoršena pozice jednoho z rovnoprávných účastníků správního řízení, zde zadavatele. přes velké množství povinností, které jsou zadavateli uloženy v průběhu procesu zadávání, má právo na dokončení tohoto procesu, uplynula-li lhůta pro podání návrhu a není-li návrh podán včas (§ 57 odst. 4 a contr.). Přitom není závislý na orgánu dohledu, ale může si včasnost podání návrhu sám zjistit, protože úsek lhůty je vyměřen způsobem, který zadavatel je schopen sledovat. Není důvod, aby vyčkával "přiměřené doby", zda dojde nějaký návrh např. poštou. V obecné rovině lze říci, že v současné době není technických překážek k tomu, aby zásilka byla zaslána tak, aby návrh došel ve lhůtě zákonem stanovené (dále postup dle § 68 zákona). Povinnost zaslat jedno vyhotovení uchazeči je náležitostí návrhu (2A 7/2001). K prokázání této náležitosti, nebyla-li doložena již v návrhu či ve lhůtě pro jeho podání, orgán dohledu stanoví uchazeči lhůtu. Tak je zajištěna možnost uchazeče doložit, že návrh podal do 10-ti dnů i zadavateli. Splnění této, jakož i dalších náležitostí, pak posoudí v konkrétním případě orgán dohledu a proti způsobu jeho posouzení lze brojit žalobou ve správním soudnictví. Je nepochybné, že orgán dohledu předtím, než návrh zamítne dle § 57 odst. 2 zákona, musí pečlivě zkoumat i okolnosti týkající se podání návrhu, tj. zohlednit situace, kdy by uchazeč jedno vyhotovení návrhu nepodal včas z důvodu např. na straně zadavatele. V daném případě však nebylo pochyb o skutkovém ději a nebylo pochyb o tom, že návrh byl podán na poštu k poštovní přepravě poslední den lhůty, tj. 26.3.2001. Proto také mohl orgán dohledu o daném návrhu rozhodnout bez dalšího doplňování skutkového stavu, jestliže žalobce skutková zjištění nenapadal.

Ze všech uvedených důvodů má tak soud za prokázané, že žalobce podal návrh na přezkoumání obou rozhodnutí zadavatele v zákonem stanovené lhůtě pouze u orgánu dohledu, nikoli u zadavatele, jak předpokládá ustanovení § 57 odst. 2 zákona. Soud uzavírá, že žalovaný zákon neporušil, jestliže v daném případě oba návrhy podle § 57 odst. 2 věta čtvrtá zamítl. Soud neshledal žádné důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 250i odst. 1 o.s.ř.).

O nákladech řízení soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému tato náhrada ze zákona nenáleží (§ 250k odst. 1 o.s.ř. a contr.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 1.3. 2002

Za správnost vyhotovení : P. Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v.r. předseda senátu